

2. Мельник М. І. Корупція – корозія влади (соціальна сутність, тенденції та наслідки, заходи протидії): моногр. К. : Юридична думка, 2004. 400 с.

3. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. Київ, Ірпінь : ВТФ Перун, 2003. 1440 с.

4. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про тимчасову заборону підвищення цін і тарифів на житлово-комунальні послуги та послуги громадського транспорту, що надаються громадянам України» (справа про комунальні послуги) : рішення Конституційного суду України від 02.03.1999 № 2-рп/99. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/v002p710-99>.

Писанець Сніжана Юрївна,
студент Вінницького відділення ННІЗДН
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: професор кафедри
економічної безпеки та фінансових
розслідувань Національної академії
внутрішніх справ, кандидат юридичних
наук, доцент *Андрущенко І. Г.*

БОРОТЬБА З КОРУПЦІЄЮ В УКРАЇНІ: ОКРЕМІ НЕДОЛІКИ ТА ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ

Подолання корупції в Україні перетворюється у надзвичайно складну проблему, але водночас і реальну (щодо можливості вирішення), якщо ми відмовляємося від її спрощених тлумачень як прояву «поганого» управління чи «неналежного виконання недосконалими особами досконалих правил». Таке спрощення вводить в оману можливості простих рішень – «достатньо покарати винних та замінити їх більш гідними людьми і проблема буде вирішена». Виникає прагнення робити ставку на методи репресій, а основним агентом протидії вважати правоохоронні органи. Усвідомленням хибності такого шляху стало прийняття Концепції боротьби з корупцією, в якій вперше було чітко визнано пріоритетність не «боротьби», а попередження цього соціального явища. Поява концепції породила надію на зміни, оскільки вона давала досить реалістичне бачення ситуації в Україні, враховувала міжнародний досвід та відповідні стандарти, визначаючи всі найбільш суттєві заходи, що могли бути здійснені у сфері усунення передумов корупції. Але реальних змін не відбулось, концепція залишилась політичним документом, ситуація погіршилась.

Основним результатом перспективних планів направлених на боротьбу з корупцією – є визначення принципово важливих напрямів, а в деяких вимірах і нових рис ситуації, яка склалася в Україні в останні

роки, що мають бути враховані при формуванні реалістичної стратегії подолання корупції:

- чітко та недвозначно визначилась залежність рівня та форм корупції від загального стану зрілості демократичних інститутів та наявності дієвих і реальних кроків в реформуванні основних сфер суспільного життя (адміністративні процедури, податкова система, регуляторна діяльність держави, вирішення соціальних проблем тощо);

- корупція набула ознак системного явища, не лише уразивши всі життєво важливі сфери суспільства але й перетворившись на функціонально важливий спосіб їх існування («норму життєдіяльності»);

- визначилась неефективність будь-яких політичних ініціатив у сфері боротьби з корупцією. Зовнішнім проявом цього є «хронічне невиконання» основних, раніше прийнятих рішень з цих питань;

- у суспільстві міцніють стереотипи толерантності по відношенню до корупції, в масовій свідомості основних соціальних груп поєднуються визнання суспільної шкоди корупції і готовність обирати корупційні шляхи вирішення тих чи інших повсякденних проблем («добросесний чиновник досить часто не влаштовує ні населення в цілому, ні підприємців, як його найбільш активну частину»). Найбільш негативним наслідком стає нездатність основних соціальних груп бути активним учасником антикорупційних дій;

- корупцією вражені основні правоохоронні органи, уповноважені на здійснення антикорупційних заходів;

- інститути громадянського суспільства – «слабкі як ніколи» («сторожові пси демократії» (засоби масової інформації) сковані ланцюгами фактичної залежності від власників, владних структур, політичної цензури, уникають об'єктивного висвітлення цих проблем. Громадянські ініціативи обмежені зневірою та суспільною апатією більшості населення. Неурядові організації в своїй більшості – ослаблені, залежні від закордонних «донорів» або досить часто взагалі створені під «патронатом» владних структур, в кращому випадку як складові певних PR-технологій) [1, с. 46–47].

Для України проблема протидії корупції є і, напевно, ще досить тривалий час буде залишатися однією з найактуальніших. Об'єктивні фактори її розвитку свідчать про те, що корупція створює суттєву небезпеку для життєдіяльності суспільства, і на сьогодні масштаби її поширення становлять загрозу національній безпеці. Завдання боротьби з корупцією розглядаються нині як загальнодержавні та пріоритетні.

Разом з тим, підкреслимо, що в Україні у сфері боротьби з корупцією залишаються такі недоліки:

- відсутність єдиної національної антикорупційної стратегії;
- потреби в удосконаленні законодавства;
- необхідно, щоб імунітети, які надаються Конституцією України деяким категоріям держслужбовців, не були перепорою для проведення розслідування і кримінального переслідування за корупційні правопорушення, зокрема, неправомірну вигоду;

– потребує перегляду система оподаткування на предмет скорочення стимулів до ухилення від сплати податків та обмеження можливостей для прийняття довільних рішень посадовими особами податкових органів.

Як висновок зазначимо, що боротьба з корупцією вийшла з формальних меж, стала предметом постійної уваги керівництва держави, громадських та міжнародних організацій. Нині цей процес відбувається в умовах відносної свободи засобів масової інформації та активізації громадянської позиції українців [2, с. 81].

Список використаних джерел

1. Жук І. Корупція в Україні: спроба аналізу. Науковий вісник Національної академії податкової служби України (економіка, право). 2009. № 2. С. 45–48.

2. Мельник М. І. Корупція: проблема визначення сутності і поняття. Вісник Академії правових наук України. № 3 (10). Харків : 2010. С. 76–83.

Підпризора Катерина Олегівна,
здобувач ступеня вищої освіти бакалавра
ННІ № 3 Національної академії внутрішніх
справ
Науковий керівник: доцент кафедри
економічної безпеки та фінансових
розслідувань Національної академії
внутрішніх справ, кандидат економічних
наук, доцент ***Грущенко О. А.***

КОРУПЦІЯ У СФЕРІ ПРИВАТИЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО ТА КОМУНАЛЬНОГО МАЙНА

Відповідно до ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 № 1700-VII корупція – використання особою, зазначеною у частині першій статті 3 цього Закону, наданих їй службових повноважень чи пов’язаних з ними можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди чи прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, зазначеній у частині першій статті 3 цього Закону, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов’язаних з ними можливостей [1].

Корупція є всюди. Вона поширена в установах при отриманні державного житла, приватизації землі, різних дозволів влади, призову на військову службу, влаштуванні на роботу до державних установ, приватизації житла, перевірки та регулювання бізнесу, підключенні та ремонту комунальних послуг та зв’язку, послуг нотаріусів, серед